

Omtanke, naar den højtærede Minister ikke kan komme til den Opfattelse, at min Opfattelse er rigtig; thi det er i og for sig saa indlysende, at naar man udelukker nogle fra at naa det højeste Gode, sætter man Skel — jeg mener ikke det højeste Gode i al Almindelighed taget, men det højeste Gode i dette specielle Tilfælde. Jeg blander ikke uvedkommende Ting ind her, det er indlysende, at de blive udelukkede. Jeg forstaaer ikke, hvorfor den ærede Minister ikke kan tage imod mit Forslag. Ministeren mister jo slet ikke noget af sin Myndighed derved; han faar en større Frihed end efter Lovforslaget. Vil han benytte sig deraf, er det efter min Mening godt, og hvis ikke, er der, som Lovforslaget foreligger, ingen, der kan tvinge ham dertil. Men skulde han efter mit Forslag paa ny komme til at tænke over den Sag, staaer dog Lejligheden aaben for ham til at indtage et andet Standpunkt, og det synes jeg dog ikke, man skal sige nej til, naar man er stillet, saaledes som Ministeren her er stillet.

Men den ærede Minister sagde — og det samme var den ærede Ordfører inde paa: Ja, men hvem siger, at Fiskerne gennem Laaneforeningerne faa dyrere Laan. Jo, det siger jeg, de maa absolut faa dyrere Laan. Det er ikke Renten fra Statens Side, der gør det, for Renten er ens, det erkender jeg, det har jeg ogsaa læst, og det har jeg ikke overset. Men Laaneforeningerne ere jo nødte til at tage større Rente end den, de faa Pengene til fra Staten. Der skal jo altid lidt til Administration — jeg antager, at den ærede Minister, naar han skal have direkte Laan, ogsaa er nødt til at give lidt til Administration, og saadan vil det ogsaa gaa her. Og i Tilslutning til, hvad jeg sagde før angaaende Risikoen, vil jeg sige, at det at laane til Fiskere — jeg taler ikke hen i Vejret, jeg har nogen personlig Erfaring i saa Henseende — er ikke ganske uden Risiko. Man kan ganske rolig forudsætte, at det medfører noget Tab, og naar man kan dække dette Tab og Administrationsudgifterne ved 1 pCt., tror jeg, man maa være glad. Jeg vil ønske og haabe, at der kan administreres paa denne Maade uden Tab, men der vil kræves Omsigt og Indsigt, man maa vide, hvad det er, man har med at gøre, og man maa ogsaa forudsætte, at de vedkommende vide det. Men sikkert er det, at Laanene blive dyrere, og det synes jeg ikke, de skulde være. Jeg synes, at Adgangen skulde være aaben og lige for alle til at faa lige billige Laan

og lige let Laan. Den Indvending fra den ærede Minister, at det vilde blive kostbart at have saa mange Laan, som det vilde blive, naar de skulde ydes direkte af Staten, vejer ikke overordentlig meget i mine Tanker. Den ærede Minister maa alligevel paa de forskellige Steder have Forbindelser, og om det bliver færre eller flere har ikke nogen afgørende Betydning i dette Forhold. Og hvad for øvrigt Sikkerheden angaar, kender jeg saa meget til Forholdene, at jeg kan sige, at der er ikke noget synderligt at sige til det, enten der laanes 1,000 Kr. i en Baad, som er 1,500 værd, eller 2,000 i en, som er 3,000 værd.

Jeg indser egentlig i det hele og store ikke, at der er nogen særlig reel Grund til at stille sig imod mit Forslag. Men jeg erkender, at der er nogen Forskel paa den ærede Ministers og Udvalgsflertallets Synspunkt og mit. Jeg har ment, at naar vi skulde støtte vore Fiskere og vort Fiskeri, skulde vi i første Linie støtte de Fiskere, vi have, og hjælpe dem i deres Virksomhed i videst mulig Udstrækning med det, her tilbydes. Og kunne vi komme videre og faa vore Fiskere til at gaa længere ud og faa et rigere Udbytte af deres Arbejde, saa har det mit fulde Bifald. Men saa vil jeg ganske vist sige, og det maa den ærede Minister ikke være blind for, saa skal der meget mere til end den Bagatel, her bydes. Thi dette er ikke store Ting, naar der er Tale om stort Fiskeri, Havfiskeri, store Baade og Udrustning dertil. Dette er en Begyndelse, en Prøve, og det har jeg givet min Tilslutning til, men, at jeg skulde være næsten daanefærdig over, at man nu vil støtte Fiskeriet med disse Midler, det kan jeg ikke gaa med til. Der er jo Eksempler paa, at man fra Regeringen har støttet Storfiskeriet, og det er ikke lykkedes. Der var vist et Fiskeriselskab for nogen Tid siden, som hed „Dan“, og jeg tror, at vi havde vore Næser oppe i det Forhold, og vi bleve tagne ved Næsen; i hvor stor Udstrækning ved jeg ikke, jeg har ikke haft Lejlighed til at søge Oplysning derom. Der var Kapital, og de Folk, der stode i Spidsen, havde Forstaaelse af Sagen og mente, de kunde drive Storfiskeri, men det fik en ynkelig Ende. Den Begyndelse, Ministeriet her har gjort, er ganske vist gjort paa den rigtige Maade. Det er Fiskerne selv, der skulde vise Vejen, det er dem, der skulde begynde, vi skulde ikke have noget Kapitalfiskeri, jeg tror ikke, det ligger for os. Men jeg synes, at mit Forlangende ikke vilde være urimeligt, og